

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm
Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei
mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda,
tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones
humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacmenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 4. De Testibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

non quidem ut judici, sed ut patri manifestare potest, p[ro]missa tamen admonitione fraterna ut suprā dictum est. Alter est, quando ex occulto illo crimine grave aliquod malum spirituale vel temporale imminet, quod non nisi superioris potentia, vel authoritate averti potest.

S. IV.

De Testibus.

CERTVM est testem interrogatum à judge secundum ordinem juris suprā explicatum paragr. 2. obligati ferendum testimonium, & ad declarandum crim quod ab altero commissum esse cognoscit. Ita S. Doctor 70.2.1. & cum illo communiter omnes

Excipiuntur tamen aliqui casus. Primus est, si quis a[x]men ex sola confessione Sacramentali cognoscat: tunc enim nullatenus illud unquam declarare debet, ut exp[re]sse docet S. Th. resp. ad 1. & satis constat ex illis, quae in statu præcedenti cap. 5. dicta sunt.

Secundus est, quando in causis criminalibus, in quibus mortis, vel mutilationis sententia infligenda censeatur, testimonium ferendum est: ad illud enim Clerici non carentur; immo nec testimonium in ejusmodi causis ferre debent, ut docet S. Th. sup. ad 3.

Tertius est, si crimen suum quis alteri sub secretò declaravit consilii vel auxilii petendi causa ad salutem propriam spiritualem aut corporalem, ut fieri solet media advocato, obstetrici, &c. tunc enim nullus arcanum fideicommissum declarare tenetur; nisi forte criminis illius testificatio necessaria sit ad aliquod grave damnum publicum, vel privatum avertendum: tunc enim promissio secreti, etiam juramento confirmata, non obligat, cum nullum juramentum promissorium cedens in damnum iniustum alterius obliget; proindeque is, qui crimen eiusmodi novit, tenetur illud interroganti iudici patefacere. Ita S. Doctor in resp. ad 2. & post illum Less. sup. c. 3. d[icit]ab. 5.

Qua

Quartus est, si quando iudex procedit per viam inquisitionis generalis ad cognoscenda & punienda crimina, tunc enim si quis ab illo interrogetur, v. g. utrum in tali loco sint aliqui adulteri, incestuosi, &c. non tenetur, immo non debet adulterium, aut incestum alicuius patefacere, si omni no sit occultum, ut patet ex cap. qualiter & quando, 2. de accusationibus, & docet Sylv. & plures alii apud Lefsum sup.

Quare quid igitur faciet testis in casibus supra relatis, si a judece iuramento interposito (ut semper fit) compellatur ad interrogata respondere: si enim verum dicat, peccabit contra charitatem, immo contra religionem, & sigillum confessionis, si manifestet peccatum aliquod in confessione declaratum; si autem neget id quod verum esse cognovit, mendacii immo periurii reatum incurrit.

Facilis est aliquorum responsio, testem in casibus illis a testimonio ferendo abstinere debere; & si a judece urgeatur, declarare se iusta aliqua ratione impediri, quominus id facere possit: sed quid si a judece his non obstantibus cogatur ad veritatem patefaciendam, quid in illis angustiis faciet? perplexa est haud dubie & difficilis haec quaestio, cuius solutio, qualiscunque afferatur, facilius carpi & argui poterit, quam prout ad conscientiarum levamen expedit, explicari; ne tamen lectorum ambiguum & haerentem relinquamus, tria breviter hic proponimus ex communis, & recepta probatorum authorum doctrina.

Primum est quod, quotiescumque quis sive testis, sive reus secundum ordinem iuris a judece, vel superiore, sive Ecclesiastico, sive laico interrogatur de aliqua re, quam si ne ullo peccato declarare potest; tunc candidè ac sincere & seclusa omni ambiguitate vel restrictione mentali secundum mentem interrogantis respondere tenetur: quamvis enim multi Doctores existimant reum non esse obligatum confiteri crimen morte vel mutilatione dignum, quod alias scit plenè probari non posse, ut Angel. Sylv. Armilla verbo (*Delicti confessio*) Rosella verbo (*Accusatus*) Panormit. cap. 2. de Confessione, Pezant. in 22. quæst. 7. o. disp.

disp. un. in fine, & alii quorum sententiam probabiliem existimat Bonac. ad octauum Decalogi praeceptum disp. 10. quæst. 3. pu. 2. num. 7. longè tamen probabilior est aliorum sententia, qui existimant etiam in casu supradicto reum, quando a proprio iudice interrogatur secundum iuris ordinem; id est de criminis aliquo de quo processit infamia, aut de quo suppetunt indicia, aut semplena probatio teneri ad fatendum cirmen, & verum manifestandum, etiamsi ex eius confessione mors sequatur. Ita docet S. Th. 2. 2. quæst. 69. art. 1. & post illum plures alij, ac præsertim Tole. lib. 5. cap. 58. Torres in 2. 2. disput. 50. dub. 2. Filliue, tract. 40. num. 263. Bocan. lib. 5. man. cap. 21. num. 4. Less. lib. 2. cap. 31. num. 12. & Laym tract. 6. de iudicijs cap. 5.

Secundum est, posse interdum talē causam suppetere ex qua licitum fiat, imo etiam necessarium non aperte profiteri veritatem; sed illam vel aliquibus verbis multiplici sensu vertibilibus, seu æquivocatione aliqua, vel restrictione aliqua mentali tegere, exemplum profert. Th. in 4. dist. 21. quæst. 3. art. 1. quæst. 1. ad 2. & 3. de confessario, qui de peccato sibi in confessione declarato a iudice interrogaretur; afferitque posse illum etiam iuramento affirmare se nescire eius peccatum, cum hac restrictione mentali: quod nesciat ut interrogantis subditus. Ita cum S. Doctore sentiunt Altissiod. lib. 3. lumen tract. 18. quæst. 2. sub. finem, Dur. in 4. dist. 21. quæst. 4. num. 10. Palud. ibid. quæst. 3. art. 3. Maior ibid. quæst. 3. ad 9. Adr. in 4. tract. de confessione quæst. de confessione quæst. de confessore, Ioannes Medina cod. de penit. tract. 2. qu. 25. qui omnes unanimiter idem afferunt id quod ex S. Doctore supra relatum est, & præterea Dom. Sotus lib. 5. de iust. quæst. 6. art. 2. concl. 7. docet testimoniū, qui contra iuris ordinem interrogaretur de criminis, quod secretò cognovit, posse absque mendacio respondere, & etiam iuramento affirmare se illud nescire, cum hac restrictione mentali, quod nesciat, ut alteri contra iustitiam ordinem interroganti revelet: quod etiam afferit, & fusse probat Dom. Bannes in 2. 2. quæst. 69. art. 2. dub. 1.

Terti.

Tertium est, causa legitima & rationabili deficiente nemini unquam fas esse (ut docent supra citati authores & alij Theologi communiter) verbis ambiguis aut æquivocis vel mentali restrictione interloquendum uti: alias usus, in quem instituta sunt verba, preverteretur; & omnis colloquiorum & sermonum certitudo; adeoque omnne humanum commercium, & fructus civilis ac Christianæ societatis tolleretur; semperque inesset ratio suspicandi dolum aliquem in verbis latere, & ambiguitatem, & mentalem restrictionem subesse.

§. V.

De Reo.

TRIA præsertim circa obligationes rei quæri possunt. Primum est, utrum teneatur fateri veritatem, quando à iudice interrogatur. Responsio facilis est ex dictis paragr. præc. si enim à iudice legitimo interrogetur secundum formam iuris, tenetur verum respondere: è contraria iudex legitimam non habeat potestatem, aut formam iuris non servet; id est si infamia non præcesserit de cirmine de quo fit interrogatio, aut saltem illius cirminis semiplena probatio, vel indicia sufficientia non suppetant; tunc respondere ad interrogata non tenetur: quod si à iudice cogatur (quod, tamen sine peccato facere non potest) nec ab illo per appellationis viam declinare possit, tunc poterit respondendo crimen occultare ac tegere eo modo, quo præc. paragr. explicatum est. Observat etiam Tol. l. 5 c. 58. simili ratione reum non teneri ad complices suos revelandos, nisi illorum infamia aliqua præcesserit; id est nisi ex fama constet illum socios habuisse; vel quando crimen tale est, ut sine socijs non committatur: quod etiam docet Less.

Secundum est an licitum sit reo ad superiorem iudicem appellare. Respondet S. Doctor id ei licitum esse, si causam suam iustum esse confidat, vel se ab inferiori iudice

■ 5. grava-